

خلقت

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: مزمور ۱۰۰: ۱ تا ۳؛ پیدایش ۱ تا ۲؛ خروج ۲۰: ۸ تا ۱۱؛ خروج ۴۰: ۳۳؛ متی ۲۵: ۱۴ تا ۳۰؛ متی ۱۹: ۷ تا ۹.

آیه حفظی: «در ابتدا، خدا آسمانها و زمین را آفرید» (پیدایش ۱: ۱).

کتاب پیدایش و کل کتاب مقدس با شرح اعمال آفرینش خدا آغاز می شود. این واقعیت بسیار مهم می باشد، زیرا این بدان معناست که آفرینش ما، ابتدای تاریخ بشر و تاریخ کتاب مقدسی. این حقیقت بر این نیز دلالت دارد که داستان خلقت در کتاب پیدایش دارای همان حقیقت، اعتبار، و درستی تاریخی مانند دیگر رویدادهای تاریخی بشری و کتاب مقدسی است. دو متن آفرینش در باب های ۱ تا ۲ از کتاب پیدایش شامل درسهایی درباره خدا و بشر می باشند. در حینی که در این هفته به مطالعه می پردازیم، به درک عمیق تری از سبت روز هفتم خواهیم رسید. همچنین کار خدا را از آفرینش انسان به شکل خود و از خاک درک خواهیم کرد و مجذوب هدف خداوند از درخت دانش خیر و شر، و ارتباط آن با درخت حیات خواهیم شد. مهمترین درس داستانهای کتاب مقدس از ابتدای خلقت، درسی در خصوص فیض است. هستی ما بطور محض، کردار فیض است. خداوند آسمانها و زمین را در حالی آفرید که انسان هنوز وجود نداشت. درست همانگونه که خلقت ما هدیه ای از سوی خداوند بود، رستگاری ما نیز یک هدیه از سوی خداست. و هر دو مفهوم خلقت و رستگاری از محتوایی غنی برخوردارند که در فرمان روز هفتم سبت وجود دارد.

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۳ فروردین - ۲ آوریل آماده شوید.

خدای آفرینش

مزمور ۱۰۰: ۱ تا ۳ را بخوانید. واکنش انسان به خدای خلقت چیست و چرا؟

در کتاب پیدایش باب ۱، اولین پیام از روایت خلقت، در باره «خدا» است. ما در ترجمه اینگونه می خوانیم: «در ابتدا خدا» (پیدایش ۱: ۱).

در سطر نخست (پیدایش ۱: ۱)، واژه «خدا» در میانه آیه قرار گرفته است و در هنگام مناجات عبادی سنتی به زبان عبری، بخاطر اینکه بر اهمیت نام خداوند تاکید شود، با شدت تمام تلفظ می گردد. آنگاه آیه آفرینش با تاکید بر خداوند، پدید آورنده خلقت آغاز می گردد. در واقع، کتاب پیدایش، با بیان دو قرائت متفاوت از خدا آغاز می شود. نخست، روایت خلقت (پیدایش ۱: ۱ تا ۲: ۴)، خداوند را بگونه ای معرفی می کند که بی نهایت از انسانها دور است، و خدای ماوراء و متعال «الوهیم»، را معرفی می کند که این نام از برتری و رفعت خداوند سخن به میان می آورد. نام الوهیم حاکی از برتری و اقتدار است، و استفاده از صورت جمع کلمه الوهیم بیانگر عظمت و کبریایی اوست.

دومین روایت از آفرینش (پیدایش ۲: ۴ تا ۲۵)، خداوند را به عنوان شخصی معرفی می کند که به انسان ها نزدیک است، یهوه، خدایی که در همه جا حاضر است، نامی که به عقیده بسیاری بیانگر نزدیکی و ارتباط است. پس، این آیات آفرینش در کل بطور سربسته درخواست می کند که خدا را بپرستیم و همزمان وابستگی خود را به او اعلام کنیم زیرا او ما را آفریده است و «ما خود را خلق نکرده ایم» (مزمور ۱۰۰: ۳). به همین دلیل است که بسیاری از مزامیر، اغلب پرستش را با خلقت مرتبط می دانند (مزمور ۹۵: ۱ تا ۶؛ مزمور ۱۳۹: ۱۳، ۱۴ [مقایسه کنید با مکاشفه ۱۴: ۷]).

این دو دیدگاه مختلف از خدایی که فرهمند و قدرتمند است، و همچنین نزدیک، مهربان، و در ارتباط با ماست، حاوی نکته مهمی در مورد نحوه برخورد ما با خدا در عبادت است. ترس و احترام نسبت به خداوند همراه با شادی و اطمینان از حضور، بخشش، و محبت او است (نگاه کنید به مزمور ۲: ۱۱). حتی پشت سر هم قرار گرفتن این دو معرفی و باز نمود از خداوند پر معناست: تجربه تقرب و رابطه صمیمانه حضور الهی بخاطر دوری از او حاصل می شود. با پی بردن به عظمت و کبریایی خداست که می توانیم فروتن گردیده، قدردان فیض و رحمت او بوده و از حضور شگفت انگیز و محبانه او در زندگی خود بهره مند شویم.

به قدرت بیکران خداوند بیاندیشید، او که کهکشانش را برقرار ساخته، و با این وجود می تواند به هر یک از ما بسیار نزدیک باشد. چرا این حقیقت فوق العاده اینقدر شگفت انگیز است؟

خلقت

پیدایش ۱: ۴، ۱۰، ۱۲، ۱۸، ۲۱، ۲۵، ۳۱، و پیدایش ۲: ۱ تا ۳ را بخوانید. در اولین روایت از خلقت، عبارت بازایستاده و دید که «نیکوست»، از چه برجستگی برخوردار است؟ درسی که بطور سربسته از اتمام آفرینش وجود دارد چیست؟ (پیدایش ۲: ۱ تا ۳)

در هر مرحله از شرح حال خلقت، خداوند کار خود را به عنوان tov «نیکو» ارزیابی می کند. بطور کلی اینگونه ادراک می شود که این صفت به مفهوم اینست که کار آفرینش خدا توفیق داشته و مشاهده خدا از اینکه «نیکوست» به معنای اینست که بطور درست و موثر «کارآمد» بوده است. نور، ایجاد روشنایی کرده بود (پیدایش ۱: ۴). گیاهان برحسب گونه خود دانه و میوه (پیدایش ۱: ۱۲) و غیره را تولید کردند.

اما این کلمه به چیزی بیش از کارآمدی از یک تابع اشاره دارد. کلمه عبری tov در کتاب مقدس برای ابراز قدردانی از بُعد زیبایی شناختی از چیزی زیبا و نیکو بکار برده شده است (پیدایش ۲۴: ۱۶). همچنین در مقابل شر (پیدایش ۲: ۹)، که هلاکت به همراه دارد (پیدایش ۲: ۱۷) استفاده شده است.

عبارت «نیکوست» به این معناست که خلقت به خوبی کار می کرده، زیبا و بی نقص بود، و هیچ بدی در آن وجود نداشت. جهان «هنوز» مانند جهان کنونی ما تحت تاثیر گناه و مرگ قرار نگرفته بود، و موید این ایده در مقدمه روایت دوم از آفرینش است (نگاه کنید به پیدایش ۲: ۵).

این شرح از آفرینش بطور ریشه ای با نظریه تکامل تدریجی منافات دارد، که با سرسختی اعلام می دارد که جهان به طور تدریجی خود را بواسطه اتفاقات تصادفی پشت سر هم، از حالتی پست به حالی برتر تغییر شکل داده است.

در مقابل، نویسنده کتاب مقدس تایید می کند که خداوند تعمداً و به طور ناگهانی جهان را آفرید (پیدایش ۱: ۱). هیچ تصادف و اتفاقی در کار نبوده و یا هیچ کدام از روی شانس بوجود نیامده اند. جهان به خودی خود بوجود نیامده است، بلکه تنها نتیجه اراده خدا و کلام او بوده است (پیدایش ۱: ۳). فعل bara، «خلق کردن» در پیدایش باب ۱ بعنوان در ابتدا خدا آسمانها و زمین را «خلق کرد» ترجمه شده است، و تنها با کلام خدا به عنوان فاعل حادث می گردد، و این دلالت از ناگهانی بودن آن دارد: خداوند گفت و چنین شد.

متن آفرینش ما را آگاه می سازد که «همه چیز» تمام شد (پیدایش ۱: ۳۱)، و براساس قضاوت خود خالق، همه چیز «بسیار نیکو» بود (پیدایش ۱: ۳۱). پیدایش باب ۱: ۱ خود این رویداد، یعنی خلقت آسمان و زمین را اعلام می کند؛ و پیدایش ۲: ۱ اعلام می کند که این رویداد به پایان رسیده است. و همه چیز از جمله روز سبت، در هفت روز تکمیل شد.

چرا نظریه میلیاردها سال تکامل، با داستان آفرینش کتاب پیدایش بطور کامل بی اعتبار و باطل می شود؟ چرا دو دیدگاه از هر جهت با هم همخوانی ندارند؟

۹ فروردین

سه شنبه

سبت

پیدایش باب ۲: ۲، ۳ و خروج ۲۰: ۸ تا ۱۱ را بخوانید. چرا سبت روز هفتم با خلقت مرتبط می باشد؟ چگونه این ارتباط بر روی نحوه رعایت روز سبت از سوی ما تاثیر می گذارد؟

به این دلیل که خدا با دقت «کار خلقت خویش را به پایان رسانید» بدین جهت، سبت را بنیان نهاد. بنابراین، سبت روز هفتم، بیانگر ایمان ماست که خدا کار خویش را به پایان رسانید و سپس آنرا «بسیار نیکو» یافت. حفظ روز سبت به معنای ملحق شدن به خداوند در به رسمیت شناختن و ارج نهادن به ارزش و زیبایی خلقت اوست.

ما می توانیم کارهای دنیوی خود را متوقف کنیم، همانگونه که خداوند اعمال خلقت خویش را متوقف ساخت. حفظ روز سبت به معنای تصدیق و گفتن آری به خلقت «بسیار نیکوی» خداست، که شامل بدنهای جسمانی ما می شود. بر خلاف برخی از باورهای کهن (و امروزی)، در هیچ جای کلام خدا، عهد عتیق یا جدید، جسم سخیف شمرده نشده است. این یک مفهوم مشرکانه است، نه یک نظریه کتاب مقدسی. در عوض، نگهدارندگان روز سبت قدردان و سپاسگزار خلقت خداوند هستند — که شامل جسم خود آنها می شود — و به همین دلیل است که آنها می توانند از خلقت لذت ببرند و از آن بهره مند شوند و از آن محافظت و مراقبت کنند.

سبت، که نشانه اولین «خاتمه» تاریخ بشریت است نیز نشانه امید برای خاتمه رنج و درد انسان و آه و فغان جهانیان است. جالب است که عبارت «به پایان رسانید» در پایان کار ساخت خیمه مقدس خداوند دوباره تکرار و ظاهر می شود (خروج ۴۰: ۳۳)، و همینطور دوباره در پایان ساخت معبد سلیمان (اول پادشاهان ۷: ۴۰ تا ۵۱) تکرار می شود — هر دو مکان هایی هستند که درس مژده نیکو و رستگاری آموزش داده می شدند.

پس از سقوط انسان در گناه، روز سبت در پایان هفته، به معجزه نجات اشاره می کند، که تنها از طریق خلقت جدید انجام پذیر است (اشعیا ۶۵: ۱۷؛ مکاشفه ۲۱: ۱). سبت نشانه پایان هفته انسانی ماست که درد و رنج و مشقات دنیا نیز پایان خواهد یافت.

به همین دلیل است که عیسی سبت را به عنوان مناسب ترین روز برای شفای بیماران انتخاب می کند (لوقا ۱۳: ۱۳ تا ۱۶). بر خلاف سنت هایی که رهبران دینی در آن گیر افتاده بودند، عیسی بوسیله شفاهای روز سبت به مردم آن زمان و ما زمانی را نشان داد که تمام درد، رنج، مرگ پایان خواهد یافت، که آن نتیجه نهایی روند رستگاری است. از اینرو، هر سبت به ما امید به رستگاری را یادآوری می کند.

چگونه در فراغت روز سبت، آرامش و رستگاری را تجربه می کنیم که در حال حاضر در عیسی مسیح داریم که در نهایت، با خلق آسمان و زمین جدید محقق خواهد شد؟

چهارشنبه

۱۰ فروردین

خلقت بشریت

خلق بشر آخرین عمل آفرینش خداوند است، حداقل در روایت پیدایش چنین آمده است. انسانها اوج خلقت زمینی خداوند هستند، هدفی که زمین برای آن خلق شده است.

پیدایش باب ۱: ۲۶ تا ۲۹ و پیدایش ۲: ۷ را بخوانید. ارتباط بین این دو تفسیر متفاوت در رابطه با خلقت بشریت چیست؟

اینکه خدا انسان ها را به شکل خود آفریده است، یکی از جسورانه ترین اظهارات کتاب مقدس است. فقط انسان ها در شمائل خدا خلق شده اند. اگرچه «خدا، همه جانوران زمین را بر حسب گونه شان ساخت» (پیدایش ۱: ۲۵)، «خدا انسان را به صورت خود آفرید» (پیدایش ۱: ۲۷). این فرمول اغلب مربوط به ماهیت روحانی انسانهاست و به آن محدود شده است، که اینگونه تفسیر می شود که «صورت خدا» فقط نشان دهنده عملکرد اجرایی انسان به عنوان نماینده او، یا عملکرد روحانی ارتباط با خدا یا با یکدیگر است.

در حالیکه این درک صحیح است، ولی آنها از گنجاندن واقعیت فیزیکی مهم این آفرینش کوتاهی می کنند. هر دو بُعد انسان، در واقع، در دو کلمه «صورت» و «شبهت»، که این فرایند را در پیدایش ۱: ۲۶ شرح می دهند، گنجانیده شده اند. در حالیکه کلمه عبری tselem، «صورت»، به طور مشخص به جسم انسان اشاره دارد، کلمه demut، «شبهت»، به جنبه و ویژگی های مفهومی و نامحسوس اشاره دارد که قابل مقایسه با شخص الهی است.

بنابراین، مفهوم عبری «صورت خدا» باید به مفهوم کلی دیدگاه کتاب مقدس از ماهیت و طبیعت انسان درک شود. متن کتاب مقدس تایید می کند که بشر بطور فردی (مردان و زنان) از نظر جسمی و همچنین روحی به صورت خدا خلق شده اند. همانطور که الن جی وایت، تصریح کرده است: «هنگامی که آدم بدست خالق آفریده شد او، در ماهیت فیزیکی، فکری، و روحی شبیه به خالقش بود» (تعلیم و تربیت، صفحه ۱۵).

در حقیقت، این درک کلی از تصویر خداوند، شامل جسم فیزیکی، در سایر شرح حالهای آفرینش تایید شده است، که می گوید «آدم موجودی زنده شد» (پیدایش ۲: ۷)، به معنای واقعی کلمه، «نفس حیات» (nefesh)، به عنوان نتیجه دو عملکرد الهی: خدا «شکل دهنده» و خدا «حیات دهنده» بود. توجه داشته باشید که «دمید» اغلب به بُعد روحانی اشاره می کند، اما همچنین ارتباط تنگاتنگی با توانایی بیولوژیکی دم [تنفس] دارد، بخشی از انسان که «از خاک

زمین» سرشته شد. این «نفس حیات» است؛ یعنی، دم (روحانی) و حیات (جسمانی) است. خداوند بعداً سومین عمل خلقت را انجام می دهد، اینبار برای آفریدن زن از بدن مرد استفاده می کند (پیدایش ۲: ۲۱، ۲۲)، راهی برای تاکید بر اینکه زن هم از همان طبیعت مرد است.

۱۱ فروردین

پنجشنبه

وظیفه بشر

به محض اینکه خداوند اولین انسان را آفرید، سه هدیه به او عطا کرد: باغ عدن (پیدایش ۲: ۸)، خوراک (پیدایش ۲: ۱۶)، و زن (پیدایش ۲: ۲۲).

پیدایش باب ۲: ۱۵ تا ۱۷ را بخوانید. وظیفه و مسئولیت انسان در قبال خلقت و در برابر خدا چیست؟ چگونه این دو وظیفه به یکدیگر ارتباط دارند؟

اولین مسئولیت انسان متوجه محیط طبیعی است که خدا او را در آن قرار داده است، «تا در آن را کند و از آن نگاهداری کند» (پیدایش ۲: ۱۵). فعل *avad*، «مراقبت کردن» اشاره به کار کردن دارد. دریافت هدیه کافی نبود. ما باید بروی آن کار کنیم و آن را بارور و ثمر بخش کنیم- درسی که عیسی بعدها در مثل خود در مورد قنطارها تکرار خواهد کرد (متی ۲۵: ۱۴ تا ۳۰). فعل *shamar*، «نگه داشتن» به معنای بر عهده گرفتن مسئولیت حفظ و نگهداری از آن چیزی است که دریافت کرده است.

وظیفه دوم مربوط به غذای اوست. ما باید به یاد داشته باشیم که خدا آنرا به انسان داد (نگاه کنید به پیدایش ۱: ۲۹). خداوند همچنین به آدم گفت: «تو می توانی از هریک از درختان باغ آزادانه بخوری» (پیدایش ۲: ۱۶). انسانها نه درختان را خلق کرده بودند، و نه میوه و محصول آنها را. آنها هدیه بودند، هدیه ای از لطف و رحمت خداوند.

ولی در اینجا فرمانی نیز وجود دارد: آنها بایستی از هدیه سخاوتمندانه خداوند، «از هر درختی» برخوردار شده و بهره مند گردند. با این حال، به عنوان بخشی از این فیض، خدا محدودیتی به آن می افزاید. آنها بایستی از میوه یک درخت خاص تناول نکنند. بهره مندی بی هیچ محدودیتی منجر به هلاکت خواهد شد. این اصل در باغ عدن نیز صادق بود و از بسیاری جهات، همان اصل امروز نیز وجود دارد.

سومین مسئولیت انسان در قبال زن بود، سومین هدیه خدا: «از همین رو، مرد پدر و مادر خود را ترک کرده، به زن خویش خواهد پیوست و یک تن خواهند شد» (پیدایش ۲: ۲۴). این بیانیه فوق العاده یک عبارت قدرتمند است که مسئولیت انسان در قبال پیمان زناشویی و هدف از «یک تن» بودن را برجسته می سازد (با متی ۱۹: ۷ تا ۹ مقایسه کنید).

دلیل اینکه این وظیفه مرد است (و وظیفه زن نیست) که باید اول والدین خود را ترک

کند، شاید به مردسالاری در کتاب مقدس اشاره کند؛ از اینرو، شاید این فرمان در مورد زن نیز صدق کند. در هر صورت، پیوند زناشویی هرچند هدیه خداوند است، اما پس از دریافت هدیه، مسئولیتی بر عهده انسان است، مسئولیتی که هم بر عهده مرد و هم بر عهده زن می باشد تا بتوانند صادقانه آنرا به انجام رسانند.

به تمامی چیزهایی که خداوند به شما ارزانی کرده بباندیشید. مسئولیت های شما در قبال آنچه که به شما داده شده، چه می باشد؟

۱۲ فروردین

جمعه

اندیشه ای فراتر: از کتابهای *الِن جی وایت فصل «علم و کتاب مقدس»* صفحات ۸۲۱، ۹۲۱، از کتاب *آموزش؛ و «آفرینش»* در داستان رستگاری، صفحات ۱۲، ۲۲ را بخوانید.
«از آنجا که کتاب طبیعت و کتاب مکاشفه، هر دو زاینده اثر یک ذهن متفکر هستند، بجز هماهنگی با هم سخن دیگری نمی گویند. آنها با روشهای مختلف، و در زبانهای مختلف، یک حقیقت بزرگ را شهادت می دهند. علم در حال کشف شگفتی های جدیدی است؛ اما او از تحقیقات خود چیزی را به ارمغان نمی آورد به غیر از اینکه با مکاشفه الهی در تضاد می باشد. کتاب طبیعت و کلام مکتوب روشنگر یکدیگرند. آنها با آموزش قوانینی که خدا از طریق آنها کار می کند، ما را با خدا آشنا می سازند.

«با اینحال، از حقایقی که در طبیعت مشاهده می شوند اشتباهاتی استنباط گردیده است، که منجر به تضاد بین علم و مکاشفه الهی شده است؛ و در تلاش برای بازگرداندن هماهنگی، تفسیرهایی از کلام خدا اتخاذ شده که قدرت کلام خدا را تضعیف و از بین برده اند. به نظر می رسد علم زمین شناسی با تفسیر واقعی نوشته های منتسب به موسی از آفرینش مغایرت دارد. ادعا شده که میلیون ها سال برای تکامل زمین از بی نظمی کامل و آشفتگی لازم بوده است؛ و به منظور تطبیق کتاب مقدس با این مکاشفه علمی، تصور می شود روزهای خلقت دوره هایی گسترده، عظیم، و بیکران بوده اند که هزاران یا حتی میلیون ها سال را شامل می شوند.
«چنین نتیجه ای کاملاً نامناسب و غیر قابل قبول است. کتاب مقدس در یک هماهنگی با خود و با آموزش در مورد طبیعت نوشته شده است.» *الِن جی وایت، آموزش، صفحات ۸۲۱، ۹۲۱.*

سوالاتی برای بحث:

۱. اگر معتقد باشیم که این داستانهای آغازین افسانه بوده اند، «افسانه ها» اساساً طراحی شده اند تا ما را در درسهای روحانی راهنمایی کنند، اما بدون واقعیتهای تاریخی، چرا کیفیت ایمان ما تحت تاثیر قرار می گیرد؟ چه سرنخهایی در متن کتاب مقدس نشان می دهد که نویسنده کتاب مقدس می دانسته که آنها وقایع «تاریخی»

بودند، درست همانطور که بقیه داستان‌های کتاب پیدایش بوده اند؟ شهادت عیسی درباره حقیقت تاریخی این داستان‌ها چیست؟

۲. داستان پیدایش در مورد اهمیت نظارت بر زمین، چه می‌آموزد؟ چگونه می‌توانیم مراقبان خوب سیاره خودمان باشیم، در حالیکه در عین حال، از خطر پرستش مخلوق به جای خالق اجتناب می‌کنیم، که یک وسوسه بسیار واقعی و خطرناک است (رومان ۱: ۵۲ را ببینید).

۳. علیرغم تاخت و تاز گناه در طول هزاران سال، شگفتی، زیبایی، و عظمت «بسیار نیکو» خلقت همچنان از چه راههایی خود را بر ما آشکار می‌کند، و به خوبی از نیکویی و قدرت و توانایی خدا با ما سخن می‌گوید؟
